

1392

Canteu (PI 5)

(ALDC, IX, 1996. *Canteu* [PI 5])

(Hem ampliat la xarxa de realitzacions *-eu* de la desinència amb les formes verbals *arribeu*, *aplegueu* [ALDC, IX, mapa 2069].)

El llat. *CANTATIS* va donar *cantats* en cat. ant., forma mantinguda només en la localitat de transició 94 (Eressué), que, a través de les etapes *cantads* > *-adz* > *-ađ*, va vocalitzar en [w] l'element consonàntic final, *cantau*, que trobem actualment en alg., bal. i en parlars ribagorçanopallaresos i del cat. nord-occidental meridional; tot i que el canvi en *-[aw]* es registra al s. XIV, alternant amb *cantats*, es pot dir que durant el s. XIII la llengua col·loquial ja coneixia el canvi, mentre que la llengua escrita rebutjava *cantau* (veg. Gulsoy, 1993: 156-160). Per analogia amb la persona 5 del present de subjuntiu de verbs de la classe I (*canteu*) o del present d'indicatiu de verbs de la classe II

(*bateu*, *veneü*) (Moll, 1952: § 310) o potser també de l'imperatiu, *cantau* va ser substituït per *canteu*, en ross. (i en la loc. 117) articulat *-[ɛw]*, en cat. central *-[ɛw]* i en cat. occ. *-[ɛw]*. A notar *cantets* 87, var. de *cantats* 94, formada per analogia amb *batets*, *venets*, i *cantat* 100, continuïtat d'àrea lingüística de l'aragonès.

Són formes normatives *canteu* (model *porteu*), des del *DOrt*, 1917; *cantau* (model *portau*), des de Fabra, 1918 (pàg. 69), que acull la *GIEC* (pàg. 276); l'estàndard oral considera *canteu* forma pròpia de l'àmbit general, mentre que *cantau* (parlars baleàrics i alguerès) és solament d'àmbit restringit (*PEOLC Morfologia*, pàg. 25).

